

LÁZÁR ERVIN

Cipő

Nem tudom, mi az ördögért kellett nekem kalandozásra vetemednem. Most már persze mindegy. Elhatároztam, hogy mélyebb ismeretséget kötök a 47-es villamossal. Ha már egyszer ilyen gyakran utazom rajta a Deák tér és a Móricz Zsigmond körtér között, illendő lenne megtudni róla azt is, merre jár a kertek alatt. Addig nem ismerem igazán, amíg el nem megyek rajta a budafoki végállomásáig.

Az elhatározást tett követte. Elmentem. Sétáltam egy kicsit a félig falusi, félig városi főutcán, benéztem a piacra, aztán már bent is voltam a csapdában, egy cipőboltban. Már beléptemkor rossz előérzet fogott el a zord biztonsági ember láttán, aki ott állt az elmés szerkezet, a tolvajfogó kapu mellett, nyilván azért, ha meghallja a sípszót, keze ügyébe essen a tolvaj, és könnyedén fel tudja tartóztatni. Némi kis nézelődés után kifele igyekeztem. A tolvajkapu harsány füttyel jelzett, a biztonsági ember rám dörrent: – Jöjjön vissza! – Táská nem volt nálam, szúrós pillantás a cipőmre. A zord űr

azonnal belátta, ezt, ha loptam is, vagy régen loptam, vagy használtam, de semmi esetre sem itt. De árultak lúdtalpbetétet is. Talán azt! Fondorlatosan beletettem az ócska cipőmbe, és... nono. Fölszólított, hogy vessem le a cipőmet. A vevők kerekre nyílt szemmel néznek: ilyen hát egy tolvaj. Egy kopottasan öltözött testes öregember. Lehet, hogy volt olyan is, aki megsajnálta. Hátha megélhetési bűnöző vagyok. Szegény munkanélküli, segélyre szoruló szármalmas alak, akinek nemhogy cipőre, de lúdtalpbetétre sem telik. Most kéne előadnom, hogy ezt a cipőt másfél éve vettem a Vámház körúti cipőboltban. Amint látják, fekete cipő. Nem szeretek fekete cipőben járni, de muszáj volt megvennem, mert másik fekete cipőm nincs, és én illendően felöltözve akartam átvenni a Kossuth-díjat. Na még csak az hiányzik. Kitér a harsány röhögés. Nemcsak tolvaj, hanem elmeháborodott is. Kussolok hát, ahogy egy jól nevelt tolvajhoz illik. Ez a fekete cipő aztán mégis közel férközött a szívemhez, mert ebben fájt legkevésbé a lúdtalpas és érszűkületes lábam. Azért ilyen megviselt szegény. Most megszegyenülten babrálok a fűzőjével, és lehámozom a lábamról. Tudom, hogy megtagadhatnám, mert nincs joga átkutatni, kihívathatnám a rendőrséget, igaz, közben esetleg egy-két pofont is benyalhatnék... nem, inkább megalázottan vetkőzöm. Abban reménykedem, hogy ma reggel nem lyukas zoknit húztam a lábamra. Az volna a teljes siker. De nem, a zokni ép. Az ember megfogja a cipőimet, lógnak a kezében, mint két döglött patkány, a lúdtalpbetétre pillant. Kirongyolódott szélű ócskaságok. Kétségtelen, hogy azt se itt loptam. Emberünk kis tétovázás után odamegy a pénztárgéphez, valami dobozfélébe lógatja a cipőket, egy nyikkanó géphang hallatszik. Visszakapom a cipőmet. Motyogok valamit az emberi méltóságról meg ilyesmikről, de keményen lehurrognak. Örüljek, hogy hatástalanították. De nem örülök, megalázva húzom el a csíkot. Hatástalanított öregember, hatástalanított cipőben. – Gyere már, kedves 47-esem, vigyél minél messzebbre! Mi a fenéért akartam látni a végállomásodat? – Milyen messze vigyelek? – kérdezi a 47-es. – Hát más országba, más határra, oda ahol... – Csak a Deák térig tudlak vinni – mondja tárgyilagosan. És visz. Zakatolunk a kopott síneken. ■